ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ο ΓΑΣΤΩΝ καθόταν στὸ πλάϊ μου καὶ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ μοῦ ψιθυρίζη τρυφερὰ λόγια λατρείας καὶ εὐγνωμοσύνης.

Κάθε τόσο ἔσκυβε ἀπὸ πάνω μου καὶ μὲ φιλοῦσε μ' ἀγάπη. Ἤμουν τόσο εὐτυχισμένη, ὥστε δὲν ἔννοιωθα οὔτε τοὺς πόνους μου, οὔτε τὸν πυρετό μου.

....

Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη, ὥστε παρ' ὅλο τὸ τραῦμα μου, δὲν μπόρεσα νὰ μείνω στὸ κρεββάτι μου. Νόμιζα πὼς ὅσο ἤμουν ξαπλωμένη σ' αὐτό, ἔχανα πολύτιμες στιγμὲς ἀπ' τὴν εὐτυχία μου.

Παρ' ὅλες λοιπὸν τὶς ἀντιρρήσεις τοῦ Γάστωνος, σηκώθηκα κατὰ τὸ βράδυ καὶ στηριγμένη στὸ μπράτσο του, κατέβηκα στὴν τραπεζαρία, ὅπου τοῦ κράτησα συντροφιὰ ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα.

Πῶς πέρασε ἡ ὥρα, οὔτε ἐγὼ δὲν τὸ κατάλαβα. Ὅταν εἶνε κανεὶς ἐρωτευμένος καὶ ξέρει πὼς ἀγαπιέται, χάνει κάθε συναίσθησι τοῦ χρόνου.

Πρὶν χωρίσουμε, ὑπαγόρευσα στὸ Γάστωνα τὴν ἐπιστολή μου αὐτή, γιατὶ ἀνυπομονοῦσα νὰ ἐμπιστευθῶ σὲ κάποιον τὴν εὐτυχία μου.

Καὶ σὲ ποιὸν ἄλλον θὰ μποροῦσα νὰ τὴν πρωτοεμπιστευθῶ, ἐκτὸς ἀπὸ σένα, τὴν καλύτερή μου φίλη.

Καὶ τώρα ἄφησέ με νὰ σὲ φιλήσω καὶ νὰ εὐχηθῶ καὶ σὲ σένα μιὰ παρομοία εὐδαιμονία.

ΚΛΑΡΑ ΝΤΕ ΣΑΤΙΝΙΥ

***

('Η μαρκησία Κλάρα ντὲ Σατινὶ πρὸς τη Μάρθα Ντελμόν).

Παρίσι

Ἀγαπημένη μου Μάρθα,

Ἡ ζωή μου εἶνε πειὰ ἕνα ὄνειρο.

Ἕν' ἀτελείωτο ὄνειρο εὐτυχίας, μέθης κι' ἀγάπης. Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη, ὥστε ἔφτασα μέχρι τοῦ σημείου νὰ συγχωρήσω τὴ μνήμη τοῦ ντὲ Μερσιὲ καὶ νὰ τὸν εὐχαριστῶ γιὰ τὴ δολοφονική του σφαῖρα, ἡ ὁποία εἶχε ἐντελῶς ἀντίθετα ἀποτελέσματα ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἐπεδίωκε.

Ἀντὶ νὰ σκοτώση τὸ Γάστωνα, ὅπως ἐπεδίωκε, καὶ νὰ μᾶς χωρίση τελειωτικά, ἀντιθέτως μᾶς ἔνωσε γιὰ πάντα.

Τὸ τραῦμα μου ἔκλεισε πειὰ σχεδὸν κι' ἔτσι μπορῶ νὰ βγαίνω ἔξω.

Τρέχουμε ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τὸ Γάστωνα στὰ περίχωρα, ἀναζητῶντας ἐρημικὲς γωνιὲς μέσα στὴν ἐξοχή, γιὰ νὰ κρύψουμε τὴν ἀγάπη μας ἀπὸ τὰ βέβηλα μάτια τοῦ κόσμου.

Πηγαίνουμε κατὰ προτίμησι στὰ ἴδια ἐκεῖνα μέρη, ὅπου ἀνταλλάξαμε τὶς πρῶτες ἐκμυστηρεύσεις τοῦ ἔρωτός μας, ποὺ τόσο σκληρὰ τὸν εἶχε δοκιμάψει μιὰ σπαραχτικὴ τραγῳδία.

Μὰ τώρα πόσο πιὸ γλυκειά, πόσο πιὸ ἀπέραντη μᾶς φαίνεται ἡ εὐτυχία μας, ἔπειτ' ἀπὸ τόσες δοκιμασίες, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ὁριστικὰ κι' ἀνεπανόρθωτα τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Τὸ φθινόπωρο ἔχει προχωρήσει πειὰ κι' ὁ χειμῶνας ζυγώνει, μὰ στὴν καρδιά μας ἀνθίζει ἡ ἄνοιξι. Χτὲς μάλιστα τὴ νύχτα ξέσπασε ἡ πρώτη καταιγίδα. Ἐγὼ κι' ὁ Γαστών, καθισμένοι στὸ χειμωνιάτικο σαλόνι τοῦ πύργου, μπρὸς στὴ φωτιὰ ποὺ ἔκαιγε στὸ τζάκι, ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλο, ἀκούγαμε τὸ δυνατὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου καὶ τὸν στεναγμὸ τῶν δέντρων ποὺ λύγιζαν κάτω ἀπ' τὴ μανία του.

Ἀνατριχιάζαμε χωρὶς νὰ θέλουμε, μὰ ἡ καρδιά μας ἦταν θερμή, γιατὶ τὴν φουντώνει ἡ φλόγα τῆς πιὸ μεγάλης ἀγάπης. Ἔπειτα, ὁ Γαστὼν μοῦ διάβασε τὸ καινούργιο θεατρικό του ἔργο, μὲ τὸ ὁποῖο θ' ἀρχίση τὶς χειμερινές της παραστάσεις ἡ «Γαλλικὴ Κωμῳδία».

Εἶνε ἕνα μεγάλο ἔργο, Μάρθα, εἶν' ἕνα ἀριστούργημα. Δὲν ἤξερα πὼς νὰ συγχαρῶ τὸ σύζυγό μου ὅταν τελείωσε τὴν ἀνάγνωσί του κι' εἶχα ἀπομείνει ἄφωνη ἀπ' τὴν συγκίνησί μου.

— Λοιπόν, Κλάρα, μὲ ρώτησε, πῶς σοῦ φάνηκε τὸ ἔργο μου;

Τότε τοῦ ἔσφιξα τὰ χέρια μέσα στὰ δικά μου καὶ τοῦ εἶπα μὲ τὸν μεγαλείτερο ἐνθουσιασμό:

— Γαστών, εἶσαι μεγάλος!

Ἀμέσως ἐκεῖνος μ' ἔσφιξε μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά του καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Πολλοὶ μοῦ τὸ ἔχουν πεῖ αὐτό, μὰ οὔτε τοὺς πίστεψα, οὔτε ἔδωσα σημασία στὴ γνώμη τους. Τώρα ὅμως ποὺ μοῦ τὸ λὲς ἐσύ, σὲ πιστεύω καὶ σ' εὐχαριστῶ. Μὲ τὰ λόγια σου αὐτὰ μεγάλωσες ἀκόμα περισσότερο τὴν εὐτυχία μου.

Μείναμε ὡς τὰ μεσάνυχτα μαζὺ καὶ λογαριάζαμε πειὰ ν' ἀποσυρθοῦμε, ὅταν ἔξαφνα καλπασμὸς ἀλόγων ἀκούστηκε κάτω, ποὺ ξεχώριζε μέσ' ἀπ' τὸ θόρυβο τῶν μαινομένων στοιχείων τῆς φύσεως.

— Ποιὸς νὰ εἶνε τάχα; εἴπαμε κ' οἱ δυὸ συγχρόνως.

Ὁ Γαστὼν ἑτοιμαζόταν νὰ ζητήση πληροφορίες, ὅταν ἔξαφνα ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἕνας ὑπηρέτης μπῆκε μέσα.

— Ἔφτασε ἡ αὐτοῦ ὑψηλότης ὁ πρίγκηψ Ἐρρῖκος τοῦ Ἄνσελτ! μᾶς ἀνήγγειλε.

Κιτταχτήκαμε ξαφνιασμένοι, γιατὶ μέσα στὴν εὐτυχία μας εἴχαμε ξεχάσει πὼς περιμέναμε τὸν μνηστῆρα τῆς ἀδελφῆς τοῦ Γάστωνος καὶ τρέξαμε νὰ ὑποδεχτοῦμε τὸν ἀγαπητό μας ξένο, ἀφοῦ προηγουμένως στείλαμε νὰ εἰδοποιήσουν καὶ τὴν Ἰουλία ποὺ κοιμόταν...

....

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ἄρχισε στὸν πύργο μιὰ ζωὴ γαλήνια, ἤρεμη, εὐτυχισμένη. Ὁ πρίγκηψ Ἐρρῖκος εἶνε ὁ πιὸ χαριτωμένος νέος τοῦ κόσμου. Τόσο ὁ Γαστών, ὅσο κι' ἐγὼ τὸν ἀγαποῦμε σὰν ἀδελφό μας, μὰ κι' αὐτὸς μᾶς ἀποδίδει τὴν ἀγάπη μας μὲ τὸ παραπάνω.

Ἡ Ἰουλία εἶνε κατενθουσιασμένη μαζύ του καὶ δὲν βλέπει τὴν ὥρα πότε νὰ γίνη σύζυγός του. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστεῖ μὲ τὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως. Θὰ γίνουν στὸ φεοῦδο τοῦ πρίγκηπος στὴ Γερμανία μὲ πραγματικὴ ἡγεμονικὴ μεγαλοπρέπεια. Προηγουμένως θὰ ρθοῦμε ὅλοι στὸ Παρίσι γιὰ κανένα μῆνα καὶ κατόπιν θὰ κάνουμε μὲ τὴν «Κλάρα», τὴ θαλαμηγὸ τοῦ Γάστωνος, ἕνα μεγάλο ταξεῖδι στὴν Ἀνατολή...

Ὦ! αὐτὸ τὸ ταξεῖδι. Πόσο τὸ ἐπιθυμῶ. Πρὸ ἐτῶν, ὅταν ἐπήγαινα στὶς Ἰνδίες, εἶδα περαστικὴ ὅλες αὐτὲς τὶς χῶρες, τὶς ὁποῖες θὰ ἐπισκεφθοῦμε τώρα. Μοῦ φάνηκαν ἀληθινά, παραμυθένιοι τόποι. Ἂν θέλεις, θὰ ἤμουν εὐτυχὴς νὰ σὲ εἶχα κοντά μου, ἀγαπημένη μου Μάρθα. Ὁ Γαστὼν κι' ἐγὼ σοῦ διαβιβάζουμε μὲ τὴν ἐπιστολή μου αὐτὴ τὴ σχετικὴ παράκλησί μας. Περιμένουμε τὴν ἀπάντησί σου, ἡ ὁποία, ἐλπίζουμε, νὰ εἶνε καταφατική.

Σὲ φιλῶ, ΚΛΑΡΑ.

***

('Ο μαρκήσιος Γαστὼν ντὲ Σατινὶ πρὸς τὸν 'Οκτάβιο ντὲ Παλμιέ). Παρίσι.

Ἀγαπητέ μου Ὀκτάβιε,

Ἐπὶ τέλους! Ἔπειτ' ἀπὸ τόσες δοκιμασίες κι' ἀπὸ τόσες συμφορές, ξανάγινα εὐτυχισμένος.

Ἦταν καιρὸς πειά, γιατὶ λίγο ἀκόμα ἂν παρατεινόταν αὐτὴ ἡ κατάστασις, θὰ τρελλαινόμουν.

Ἡ Κλάρα μ' ἀγαπᾶ, μὲ λατρεύει μάλιστα. Μοῦ τὸ ἀπόδειξε αὐτό, προτάσσοντας τὸ λεπτὸ κορμί της γιὰ νὰ μὲ σώση ἀπ' τὶς δολοφονικὲς σφαῖρες τοῦ Μερσιέ, ἀπ' τὸν ὁποῖο ἀπαλλαχτήκαμε ἐπὶ τέλους, χάρις στὴ δραστηρία ἐπέμβασι τοῦ ἀφοσιωμένου μας ὑπηρέτου Ἀλῆ.

Στὸ ἑξῆς, καγένας κίνδυνος δὲν μᾶς ἀπειλεῖ, κανένα νέφος δὲν θὰ θολώση πειὰ τὴν εὐτυχία μας.

Σὲ λίγες μέρες πρόκειται νὰ ρθοῦμε στὸ Παρίσι. Θὰ ἤθελα νὰ ρθῶ πρὶν ἀπ' τὴν Κλάρα, γιὰ νὰ ἑτοιμάσω τὸ μέγαρό μου τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ποὺ ἔχει μείνει ἀκατοίκητο ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ἡ φτωχὴ Ὀδέττη. Μὰ κάθε στιγμὴ ποὺ περνάει τώρα πλάϊ στὴν πολυαγαπημένη μου σύζυγο, μοῦ εἶνε τόσο πολύτιμη, ὥστε δὲν θέλω νὰ χάσω μερικὲς ἡμέρες τέτοιας εὐτυχίας, ἀποχωριζόμενος, ἔστω καὶ προσωρινῶς, τὴν Κλάρα.

Στὸ ἑξῆς δὲν θὰ χωρίσουμε ποτέ, ποτέ. Θὰ μὲ συντροφεύη σ' ὅλα μου τὰ ταξεῖδια καὶ στὰ πιὸ ἐπικίνδυνα ἀκόμα.

Γι' αὐτὸ θὰ σὲ παρακαλέσω ν' ἀναλάβης ἐσὺ μιὰ φροντίδα, ἀρκετὰ ὀχληρή. Ἐλπίζω ὅμως πὼς θὰ τὴν κάνης πρόθυμα, γιατὶ ξέρω τὴν ἀγάπη σου πρὸς ἐμένα. Θέλω λοιπὸν νὰ ἐπιστατήσης γιὰ τὴν ἀνακαίνισι τοῦ μεγάρου μου τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Θέλω ν' ἀντικαταστήσης ὅλα του τὰ ἔπιπλα μὲ καινούργια, οὕτως ὥστε τίποτε μέσα σ' αὐτὰ νὰ μὴ θυμίζη τὴν πεθαμένη Ὀδέττη. Μὴ φεισθεῖς ἐξόδων. Θέλω νὰ τὸ στολίσης σὰν ἀνάκτορο, ἄξιο γιὰ νὰ δεχτῆ τὴ βασίλισσα τῆς καρδιᾶς μου καὶ τῶν λογισμῶν μου.

('Ακολουθεῖ)

'Ο Γαστὼν μοῦ διάβασε τὸ καινούργιο θεατρικό του ἔργο...